

Kertomus uskostani

(tämä on suomennos Helsingin metodistiseurakunnan tiedotelehdessä helmi-maaliskuussa 2019 olleesta jutusta)

Kirjoittanut Paul Brewu Jr.

Pienenä poikana vuonna 1983 asuin äitini serkun luona Ghanassa, Länsi-Afrikassa. Sinä vuonna maassa oli vakava kuivuuskausi penssaikkopaloineen, mikä sai aikaan pahaa nälänhätää. Tammikuussa Nigeria oli julistanut määräyksen, minkä mukaan ulkomaalaisten piti poistua maasta; niinpä monien muiden Afrikan maiden kansalaiset, myös ghanalaiset, joutuivat lähtemään Nigeriasta. Monet silloista asuinpaikkaani lähellä olleeseen Teman kaupungin satamaan saapuneet laivat olivat tupaten täynnä ihmisiä. Monet myös kuolivat matkalla johtuen laivojen liian suuresta matkustajamäärästä. Samaan aikaan kun maahan tuli lisää ihmisiä, oli siis nälänhätä. Ghanan silloisen sotilashallituksen ajatus oli järjestää asiat niin, että kaikki ihmiset voisivat ostaa ruokaa ja välttämättömyystarvikkeita tiettyyn, samaan hintaan, mutta tämän suunnitelma epäonnistui.

Sinä vuonna tammikuusta kesäkuuhun elämäni oli suurin piirtein seuraavaista: tiesin, että Jumala oli olemassa ja että minun piti käydä kirkossa (katolisen kirkon messussa) sunnuntaisin, mutta toisaalta ymmärsin, että saimme apua ja vastauksia rukouksiimme ”pienien jumalien” luota. Täti (siis äitini serkku) vei meidät kirkkoon sunnuntaisin ja viikolla kävimme pari kertaa muiden jumalien palvontapaikassa. Siellä käynti tarkoitti sitä, että kotiin tullessamme meillä saattoi olla ruokaakin mukana. Olimme siis kiinnostuneita käymään tuossa palvontapaikassa. Minä ja vanhempi veljeni opimme tanssimaan taikakaluja käyttäneiden pappien tavoin ja rummuttamaan kuten he, ja harjoittelimme samaa kotona.

Tuo talvikausi 1982-83 oli vanhempieni viimeinen opiskeluvuosi; isä opiskeli teologisessa seminaarissa ja äiti ammatillisessa oppilaitoksessa. Molemmat saivat opintonsa päätökseen vuoden 1983 kesäkuussa. Sen jälkeen isäni sai työpaikan Asokore-nimisestä kaupungista, joka sijaitsi noin 1,5 tunnin ajomatkan päästä Kumasista. Saman vuoden heinä-elokuussa pääsimme muuttamaan Asokoreen, missä isäni siis aloitti työnsä Ghanan metodistikirkon pastorina. Koko perhe oli tuolloin koossa: viisi lasta ja vanhemmat, eli meitä oli yhteensä seitsemän (kaksi nuorinta sisarustani syntyi sitten Asokoressa).

Olin viisivuotias, enkä ollut vielä päässyt kouluun, toisin kuin monet ikäiseni lapset. Mutta nyt asuimme pappilassa, ja siihen elämäntyylisiin kuului itsestään selvästi kolme asiaa: kirkko, koti ja koulu. Olin innostunut siitä, että koko perhe oli koossa. Olin myös innoissani kouluun pääsystä ja siitä, että pääsin pyhäkouluun: siellä oli erilaista kuin tavallisessa koulussa ja eri tavalla hauskaa. Yleensä menin mielelläni kirkkoon joka sunnuntai.

Yhtenä päivänä pyhäkoulun opettaja levitti liitutaulun päälle kankaan. Hän laittoi sen kulmista kiinni nuppineuloilla, jotta se pysyisi. Sitten hän leikkasi kuvia Raamatun kertomuksia sisältävästä kirjasta ja järjesti kuvat eteensä pöydälle. Hän alkoi kertoa tarinaa ihmisen

luomisesta: ”Jumala loi ihmisen, Aatamin ja Eevan. He saivat lapsia, Kainin ja Abelin. Vanhempi pojista, Kain, tappoi pikkuveljensä...”

Kertoessaan hän samalla asetti kuvia liitutaulun päälle ripustamalleen kankaalle. Jokaisen lauseen jälkeen hän siirteli kuvien paikkaa niin että kertomus eteni. Sitten hän näytti meille kuvan kuolleesta Abelista ja sanoi (omalla murteellamme): ”synnin palkka on kuolema”. Sen jälkeen hän taas siirteli kuvia, asetti taululle ristillä olevan Jeesuksen ja kertoi Jumalan lähettäneen ainoan Poikansa kuolemaan puolestamme, niin että meidän ei tarvitsisi kuolla, vaikka me kaikki olemme syntisiä. Hän sanoi että ”Jumalan lahja on ikuinen elämä” Jeesuksen Kristuksen kautta.

Oivalsin asian; se oli kuin raikas tuulen henkäys kasvoilleni. Tunsin oloni vapaammaksi. Halusin elää Jumalalle ja olla kiitollinen Hänelle. Menin kotiin iloisena ja tottelin aina vanhempiani iloisesti. Elämäni muuttui monella tavalla. Tässä lyhyessä kirjoituksessa en pysty kertomaan kaikesta. Mutta tuolloin, 5-vuotiaana pikkupoikana, näin, miten ilo vaikutti kaikkeen, mitä tein. Onnistuin tekemisissäni hyvin, Jumalan kunniaksi.

Rakas Jumala, olen ikuisesti kiitollinen sinulle, olen ikuisesti kiitollinen rististä: se muistuttaa minua siitä, millaisen uhrauksen teit puolestani ja siitä, että olet yhä Herra, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin. Kiitos Herra, että kaikki, jotka tänään ottavat sinut vastaan Herranaan ja Vapahtajanaan saavat myös elää ikuisesti sinun valtakunnassasi, taivaassa.

Aamen.